

Full diocesà

19 de juny del 2016

p4 – Pelegrinatge a la terra de Torras i Bages

p5 – 26 de juny: trobada diocesana de joves

Sofrir amb paciència les flaqueses i molèsties del pròxim

Un defecte és la manca d'una qualitat o d'una virtut personal; no és un acte singular, sinó que és una realitat que s'estén, o fins i tot augmenta, amb el temps. Sabem com és de difícil arrencar vicis i defectes arrelats en la nostra vida. N'hi ha de molts tipus: imprudència, egoisme, gelosia, falsedat, frivolitat, vulgaritat, narcicisme, immaduresa, racisme, violència...

Aquesta és una obra de misericòrdia que no es fixa en els defectes dels altres, sinó que posa l'accent en com nosaltres hi reaccionem. Hi ha dues maneres de viure-la: una d'externa i una altra d'interna. L'externa consisteix a no mostrar a l'altre enuig quan ens inoportuna, a no contestar

malament, a no renyar ni jutjar amb facilitat... Tot això està molt bé, però pot tenir diverses motivacions internes.

La millor manera de viure aquesta obra de misericòrdia és demanar al Senyor que ens doni un cor compassiu i misericordiós, a semblança del seu. Que no solament suporti els altres, sinó que els estimi, els compregui i tingui veritable paciència, una virtut que deriva de la fortalesa. Un cor que no s'indigni ni s'escandalitzi, que no jutgi amb facilitat sinó que recordi que tots som pecadors i que ningú no és perfecte. Com ens va ensenyar Nostre Senyor: «Per què mires la palla que hi ha a l'ull del teu germà i no veus la biga que hi ha en el teu?» (Lc 6,41), o sant Pau: «El qui estima és pacient, és bondadós...» (1Co 13,7).

«Els preguntà: "Qui diu la gent que sóc, jo?"»

Diumenge XII de durant l'any / Cicle C

Lectura de la profecia de Zacaries

Això diu el Senyor: «Abocaré sobre el llinatge de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d'afecte i de benvolença. Llavors miraran aquell que han traspassat: faran per ell un dol, com el que es fa per la mort d'un fill únic, ploraran amargament per ell, com es plora la mort del primer fill. Aquell dia hi haurà a Jerusalem un dol tan gran com el d'Hadad-Remmon a la plana de Maguedó. Aquell dia, un doll d'aigua abundant rentarà els pecats i les immundícies de la casa de David i dels habitants de Jerusalem.»

(12,10-11)

Salm responsorial

Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.

(Salm 62)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

Germans, tots vosaltres, perquè heu cregut, sou fills de Déu en Jesucrist. Tots els qui heu estat batejats per unir-vos a Crist us heu revestit de Crist. Ja no compta ser jueu o grec, esclau o lliure, home o dona. Tots sou una sola cosa en Jesucrist. I si vosaltres sou de Crist, sou descendència d'Abraham, hereus de les promeses.

(3,26-29)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

Una vegada que Jesús es trobava pregant en un lloc apartat, se li acostaren els deixebles, i els preguntà: «Qui diu la gent que sóc, jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, altres que ha ressuscitat un dels profetes antics.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respongué: «El Messies, l'Ungit de Déu.» Però ell els prohibí severament que diguessin això a ningú, i els deia: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i ressuscitarà el tercer dia.» I deia a tothom: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà.»

(9,18-24)

«I deia a tothom:
"Si algú vol venir amb
mi, que es negui ell
mateix, que prengui
cada dia la seva creu
i m'acompanyi"»

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

20 dilluns

— Sant Silveri, papa (†537)
 — Santa Florentina, verge (s.VI)
 2 Reis 17,5-8.13-15a.18 / Salm 59 /
 Mateu 7,1-5

21 dimarts

— Sant Lluís Gonzaga, (1521-1591)
 — Sant Ramon de Roda, bisbe (†1126)
 — Sant Raül, bisbe (†866)
 2 Reis 19,9b-11.14-21.31-35a.36 /
 Salm 47 / Mateu 7,6.12-14

22 dimecres

— Sant Paulí de Nola, bisbe (355-431)
 — Sant Joan Fisher, bisbe (1469-1535)
 — Sant Tomàs More, (1477-1535)
 2 Reis 22,8-13;23,1-3 / Salm 118 /
 Mateu 7,15-20

23 dijous

— Sant Pere de Perpinyà
 2 Reis 24,8-17 / Salm 78 /
 Mateu 7,21-29

24 divendres

— El naixement de Sant Joan Baptista
 Isaïes 49,1-6 / Salm 138 / Fets
 13,22-26 / Lluc 1,57-66.80

25 dissabte

— Sant Guillem de Vercel·li, abat (†1142)
 — Sant Francesc Chien, (1797-1838)
 Lamentacions 2,2.10-14.18-19 /
 Salm 73 / Mateu 8,5-17

26 diumenge XIII de durant l'any / Cicle C

— Sant Pelai, màrtir (†925)
 — Sant Josepmaria Escrivà (1902-1975)
 1 Reis 19,16b.19-21 / Salm 15 /
 Gàlatas 5,1.13-18 / Lluc 9,51-62

Diàleg amb Jesús

Josep Molist i Rifà, prev.

A la vall de Meguidó en temps del profeta Zacarías hi havia restes del culte a una divinitat fenícia de la vegetació, una divinitat que moria amb la recol·lecció dels fruits. Un aplec pagà celebrava aquest moment del cicle natural i es representava un plany col·lectiu molt espectacular que els contemporanis del profeta coneixien. És un text misteriós, que sant Joan evangelista va relacionar amb Jesús quan el contemplava des del peu de la creu. El deixeble estimat veié en aquest text profètic un anunci de la mort del Messies, traspasat per la llança del soldat romà. D'aquí que aquesta primera lectura estigui relacionada amb el primer anunci de la mort de Jesús que llegim en l'evangeli.

El quid de la qüestió que Jesús planteja didàcticament als deixebles, trobant-se als peus de la muntanya de l'Hermon, és la capacitat de reconeixement i resposta dels qui el volen seguir. El veritable deixeble sap que un seguiment sense sacrifici personal i sense assumir riscos seria desconeixement del messianisme de Jesús. Els deixebles que han fet la professió de fe en el si de la comunió eclesial reconeixen Jesús com el Crist (Messies, en arameu). Per això, la base més sòlida per a una espiritualitat equilibrada i autèntica del deixeble és la definició dogmàtica que l'Església va proclamar en el Concili de Calcedònia i que esdevé el corol·lari d'aquest diàleg entre Jesús i Pere (nom de la funció eclesial de Simó): Jesús és plenament Déu i plenament home sense divisió però sense confusió. Els qui ens hem revestit de Crist pel baptisme i estem en comunió amb ell per l'Eucaristia sabem que ell sosté la nostra humanitat amb la seva divinitat.

La imatge

Jesús i els seus deixebles (1634).

Quan Pere reconeix Jesús com a Messies, Jesús es desmarca de la idea que la gent tenia sobre el Messies com a cabdill temporal i anuncia la seva passió. A més, diu que qui el vulgui seguir s'ha de negar a si mateix. És cert que per la mort va arribar a la resurrecció i que qui viu egoísticament buida la seva vida de contingut, i qui la dóna per estimació la troba de debò.

Pelegrinatge a la pàtria del bisbe Torras i Bages

Pere Oliva, prev.

El dilluns 6 de juny, més de seixana preveres de la diòcesi de Vic vam anar al Penedès amb motiu del centenari del traspàs del bisbe de Vic, Venerable Josep Torras i Bages. Va ser una jornada sacerdotal, en què vam compartir la pregària, el dinar i el lleure, juntament amb el nostre bisbe Romà, que va convidar-nos a participar-hi.

Era gairebé un deure que ens atanséssim a la pàtria del bisbe Torras amb motiu del centenari de la seva mort. Es visità l'esglésiola romànica de Sant Valentí de les Cabanyes del Penedès, on va ser batejat Josep Torras i Bages. Seguidament

vam passar a l'església construïda en temps del bisbe Torras, que va sufragar-ne les despeses. Allà vam pregar junts.

Vam desplaçar-nos a Santa Maria de Vilafranca, bella església gòtica, on vam concelebrar amb el bisbe Romà i havent acabat la missa vam descobrir el conjunt escultòric de J. Llimona, a la cripta de l'església. També va acompanyar-nos el rector de les Canbayes, mossèn Josep, que va acollir-nos molt bé.

Havent dinat, no podia faltar-hi la visita a uns cellers del Penedès. Una bona jornada sacerdotal, amb un temps magnífic.

Testimoni sobre l'acolliment dels refugiats

Evitar que els refugiats morin en el mar és l'objectiu del projecte de corredors humanitaris dissenyat per la Comunitat de Sant Egidi. A Itàlia, juntament amb l'Església Valdesa, la Federació d'Esglésies Evangèliques i gràcies al suport governamental, s'han salvat 200 vides en quatre mesos. A Espanya, Sant Egidi ha proposat al govern que expedeixi 200 visats humanitaris en el pròxim any i mig.

Dimarts, 21 de juny, a 2/4 de 9 del vespre.

Hi intervindrà: la Comunitat Sant Egidi a Manresa, entre altres.

Lloc: Casal de l'Església de Manresa.

Organitza: Arxiprestat de Manresa

Jubileu de joves a Vic

Delegació de Joves del bisbat de Vic

Diumenge vinent, 26 de juny, es durà a terme la Trobada Diocesana de Joves a Vic, amb ocasió de l'Any Sant de la Misericòrdia, per tal de poder rebre el do del Jubileu. Per aquest motiu s'han organitzat diferents activitats per tal de viure una jornada ben intensa i joiosa. Començarem el dia al Seminari (som convocats a les 9:30) i des d'allà es donarà el tret de sortida d'una gimcana per la ciutat durant el matí. Tindrem l'oportunitat d'escoltar testimonis, participar en activitats lúdiques, concursos d'Instagram, etc.

Per a havent dinat, s'han organitzat tallers i jocs cooperatius. Tot seguit ens posarem en camí cap a la catedral, on travessarem la porta santa i celebrarem l'eucaristia, presidida pel nostre bisbe (a les 17:30). Tots els joves que aniran a Cracòvia també hi són convocats, atès que es farà l'enviament vers la Jornada Mundial. Després hi haurà un berenar per a tothom i clourem la jornada amb un concert festiu a la plaça de la Catedral.

Serà una bona oportunitat per a viure l'alegria de la fe i participar plegats en una experiència eclesial emocionant.

Per a inscriure-us-hi, podeu visitar la pàgina web de la Delegació Diocesana de Joves (www.jbvic.com), enviant un c/e a joves@bisbatvic.com o trucant al 656 366 337.

A la teva Declaració de la Renda: millor2

Es va acabant el termini oficial per a la presentació de la declaració de la renda, Càritas recorre la seva campanya informativa anual per convidar els contribuents que marquin de manera conjunta les dues caselles solidàries de l'assignació tributària: la destinada a l'Església catòlica i la d'Altres Finalitats Socials d'interès general.

Amb el lema «A la teva Declaració de la Renda: millor2», Càritas vol cridar l'atenció dels ciutadans sobre la possibilitat que tenen de duplicar –i de millorar– el seu compromís solidari a través de la Declaració de la Renda: en marcar ambdues opcions de forma simultània, els ciutadans estaran col·laborant alhora, i sense cost afegit, amb un 0,7% de la seva base imposable a sostenir l'acció de l'Església i amb un altre 0,7% a recolzar les finalitats socials que desenvolupen Càritas i moltes altres organitzacions que reben fons de l'IRPF per sostenir una part de la seva tasca solidària.

Molts contribuents no coneixen encara que tenen la possibilitat de marcar conjuntament les dues caselles solidàries a la Declaració de la Renda i poder ajudar el doble.

Any Sant de la Misericòrdia: guanya el Jubileu a la catedral de Vic

Horari diari de confessions: matí, de 10 a 12 h; tarda, de 5 a 7 h.

Un de cada 6 catalans és beneficiari de l'acció social de l'Església

Redacció

A Catalunya existeixen almenys 785 entitats socials d'Església que realitzen prioritàriament activitats d'intervenció a favor de les persones en situació de vulnerabilitat social, inspirades en els valors de l'Evangeli i amb una mínima organització amb finalitats no lucratives. Durant l'any 2014, més d'1.200.000 persones es van beneficiar de la seva acció, gràcies, majoritàriament, al suport de la feina realitzada pels equips de voluntariat.

Aquestes són algunes de les dades que es van presentar durant la jornada «L'acció social de les entitats d'Església i la

seva aportació a la cohesió social a Catalunya», celebrada a Barcelona per a presentar l'estudi «Les entitats d'acció social d'Església a Catalunya: organització i aportacions a la cohesió social». L'estudi dona visibilitat a l'acció d'aquestes organitzacions en la societat, explicita la contribució que fan i mostra la seva voluntat de transparència.

«Les entitats socials d'Església fem justícia social, no sols caritat», afirmà Àngel Belzunegui, coordinador de l'estudi, que també va declarar que «sense les entitats socials d'Església, l'actual Estat del Benestar no seria possible».

50 anys d'adoració perpètua a Barcelona

La nit del 18 de juny de 1966 es va inaugurar en el Temple Expiatori del Tibidabo l'Adoració Perpètua del Santíssim Sagrament. Des de llavors se succeeixen ininterrompudament grups de persones disposades a adorar el Senyor.

Era prevista per a aquest divendres dia 17 una vetlla extraordinària d'adoració, coincidint amb la Vetlla d'Espigues barcelonina, per commemorar l'efemèride cinquantenària.

El Tibidabo, temple nacional expiatori des de 1911, té origen en la visita que va realitzar sant Joan Bosco a Barcelona en 1886, en la qual va trobar un grup disposat a promoure una obra com la que també s'estava construint a Roma. L'estructura actual del temple correpon a la seva reconstrucció després de la destrucció durant la guerra civil. Així, en 1961 es va poder elevar l'estàtua de set metres d'altura que el ho corona.

El pilot que resava sempre el parenostre

Redacció

Lluís Salom, de vint-i-quatre anys, va morir la tarda del divendres del Sagrat Cor a l'Hospital Universitari General de Catalunya, com a conseqüència de les ferides internes que li va ocasionar un greu accident sofert en la segona sessió lliure d'entrenaments de Moto2 del Gran Premi de Catalunya que se celebrava el cap de setmana en el circuit de Montmeló. Havia nascut el 7 d'agost de 1991 a Palma de Mallorca.

El proppassat dimarts dia 7 van tenir lloc les exèquies a la catedral de Mallorca, amb la presència d'unes tres mil persones.

A Lluís Salom mai no li va fer vergonya agenollar-se enmig del *paddock*. Un gest que al principi va cridar l'atenció però que després es va convertir en

un ritual abans de cada prova. Resava un parenostre sempre abans de cada cursa davant la seva moto: «Ho faig perquè vull que em protegeixin, que no em passi res i arribar sa i estalvi a casa», confessava el mallorquí, un catòlic confés en el mundial de motociclisme. I també l'oferia pels seus rivals: «Ho faig perquè realment crec i perquè puguem acabar la cursa tots.»

El bisbe de Mallorca va recordar que Salom «era un esportista de raça, que va aventurar la seva vida en aquest esport arriscat, però amb consciència del que feia». El bisbe Salinas, que va mostrar en tot moment un tacte exquisit envers la família Salom, va recordar que morts prematures com la de Lluís Salom «ens demostren com és de fràgil la vida».

El llibre

Viatge al cor de la fe

Núria Ferret

Aquest llibre segueix el fil d'una ficció narrativa, molt enginyosa i de fàcil i atractiva lectura, que, amb pregonesia i rigor, ens va presentant textos bíblics, litúrgics, patristics i de la tradició eclesial que, a poc a poc, articulen un recull molt pedagògic i catequètic, aplegat de manera ordenada i sistemàtica.

Tot comença amb el suposat viatge intergalàctic de la protagonista, anomenada AT-a (és a dir, una atea), programat per uns alienígenes amb l'objectiu de conèixer les creences de l'Església catòlica per tal d'erradicar aquesta mena de «superstició religiosa». Aquest «viatge» és el recurs literari que ens servirà de fil conductor per a fer una aproximació a la fe en Jesucrist des de la perspectiva d'un desconeixement absolut de la cultura cristiana (situació que és una realitat, cada vegada més freqüent, en la nostra societat) i que ha de culminar amb la trobada personal amb el Crist, és a dir, amb la fe (Valentí Serra).

Quan em veiéreu despullat em vau vestir (Mt 25,36)

Romà Casanova, bisbe de Vic

En la tradició cristiana és paradigmàtica l'actitud de sant Martí de Tours, soldat romà, el qual, a l'hivern del 337, en trobar prop de la porta de la ciutat un captaire mig mort de fred, li va donar la meitat de la seva capa, ja que l'altra meitat pertanyia a l'exèrcit en què servia. La nit següent, Crist se li apareix vestit amb la mitja capa agraint-li la seva acció misericordiosa a favor del pobre. Aquesta realització concreta de l'obra de misericòrdia de vestir el despullat resta impresa en la pedra i en les pintures dels retaules de moltes esglésies de la nostra geografia diocesana que tenen per titular sant Martí, com a exemple de misericòrdia per als qui celebren els misteris de l'amor misericordiós de Déu.

El vestit és signe de dignitat. Vestir d'una manera adequada en les diferents circumstàncies de la vida és senyal d'educació i de respecte als altres. La nuesa del cos humà en si mateixa no és negativa. La bellesa del cos humà expressat en l'art pictòric i escultòric parla de la dignitat del que és fet a imatge i semblança de Déu; però també la nuesa amb finalitat d'exhibicionisme o d'incitació és perversa i és un atac a la dignitat, tant del qui és agent com del qui en fa ús.

La nuesa en la tradició bíblica és negativa i expressa la nuesa humiliada del marginat. Llegim en el llibre de Job: *Passen la nit despullats, sense cap cobertor, sense cap abrigall que els resguardi del fred... Privats de roba han d'anar nus; estan afamats* (24,7.10). De fet, la compassió envers els qui estan despullats és una obra de misericòrdia, la qual aconsegueix la seva expressió màxima quan Jesús mateix s'identifica amb el qui va despullat: *Quan em veiéreu despullat em vau vestir* (Mt 25,36).

En una societat de consum com la nostra, on som convidats a consumir més i més, també en la roba i els vestits,

se'ns demana, als cristians, de fer-ne un ús adequat i no malbaratar-la. És d'agrair el gest dels qui sabeu compartir els sobrants dels armaris en cada canvi d'estació, però encara més és de lloar el gest dels qui mireu els germans necessitats i els ajudeu a créixer i lluiteu amb ells perquè la dignitat que els és robada els sigui retornada. Hi ha moltes persones que, tot i tenir roba, no tenen l'abric d'una llar on viure estimats. En el nostre avui l'escalf de l'acolliment i l'amistat també és una altra manera ben actual de viure l'obra de misericòrdia de vestir el despullat.

